

отновно започнахме да се обаждаме в страниците му. През април същата година ~~мина~~^{сиди} "Българан" поднови излизането си, и Ведбал бързо се преквърли в "Българан", като повлече и нас двамата с Колю, а аз, обхванат от графомания, започнах да изпращам и в евангелския вестник "Зорница" /това не споменувам случайно/, и в "Художествена седмица", в-к "Заря" и др. Според дневника ми, на 20 март 1916 г. сме се разхождали из "Борисовата" градина: Ведбал, Колю, аз и Гьтко-Кьодаистът - Георги Тодоров, също начинаещ хуморист. По време тъкмо на тази разходка, Ведбал ми съобщи, че бил прочел в "Зорница" едно мое "сочинение": "Депазиме честта си", и ме похвали. Укорявах онези "дами", които са се повлякли по съюзнижките офицери.

- Днес с немци, утре с франци - за "дамите" ^{Ниса} значение, те са и със Вьова, и със Съглатението, - добави Ведбал след похвалата. - Познавам едно такова Анче, от Юч-Бунар, и смятам да го възпее...

/ По-късно в "Българан" наистина се появи "Анчето":

"Чак до колене обуца е стегнала,
роклята също до там,
шапка накривила, къдри подрязала -
цалата дигла тя плам"/

Изобщо, Ведбал заработи повече в "Българан", като постепенно зарязва "К'во да е". От всички нови и млади сътрудници на "Българан", той беше посрещнат най-добре. Това беше толкова по-важно, като се има предвид, че редактори на "Българан" бяха трима вискателни и строги хумористи и художници: Александър Божинов, Димитър Подвързачев и Райко Алексиев. Ведбал уважаваше и обичаше много Димитър Подвързачев. Когато обичаше - обичаше истински, а когато не - истински не... Но не с лична, а с идейна омраза. Не обичаше, например, символистите, но не като хора, а като проявление.

...Бо "всеки се връща към първата си любов"... и Ведбал, и другите пак изпращахме по нещо в "К'во да е", и дори в брой 202, месец март 1916 г., бяха ни поставили скиците по случай някаква юбилейна годишнина /тази дата вземам от дневника ми/.

Един мартенски ден - пак според дневника ми, Ведбал дойде у дома, тъкмо когато излизах, за да отида и ~~да~~ получа полагаемата се по наряд захар за семейството ни. Ведбал поиска да ме придружи.

- Що ще си губиш времето, Христо?

- Ба, няма да го забубя, ще видиш!

И наистина, докато аз се потех и питках в "опанката", Ведбал се смееше със своето гърлено "хо-хо-хо", и крадежком записваше нещо. След няколко дена излезе в "Българан" голямото стихотворение "Марш на